

NEWSLETTER

institut
VÁCLAVA
KLAUSE

Aleš Valenta: Maďarský premiér k migrační krizi

Viktor Orbán: Na stěhování národů jsme nebyli připraveni

Václav Klaus: Neplánované zápisky z cesty do předvolebního Německa

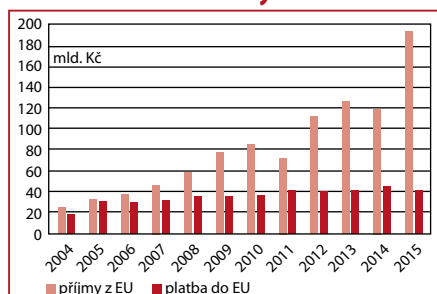
Jiří Weigl: Upozornění na stanoviska IVK

Václav Klaus: Pan Kubek opět hrozí

Marek Loužek, Petr Rožňák: Zpráva z diskuse o knize „Stěhování národů s.r.o.“

DUBNOVÝ GRAF IVK

Finanční vztahy ČR s EU

Zdroj: Ministerstvo financí ČR

Časopis Ekonom č. 11/2016 uvedl v březnu užitečný, leč popletený graf vývoje plateb a příjmů do/z rozpočtu EU. My tento graf uvádíme správně. Od našeho vstupu do EU v roce 2004 do roku 2015 činily naše platby do unijního rozpočtu celkem 430 mld. korun, příjmy z rozpočtu EU pak 990 mld. Vývoj plateb a příjmů udává graf. Podíl celkových plateb k příjmům za 12 let činil 43 % (blíže viz článek Hany Lipovské „Čistá pozice ČR vůči rozpočtu EU – skutečně čerpáme lépe a radostněji?“ na www.institutvk.cz).

Institut Václava Klause o.p.s.

Šárecká 29

160 00 Praha 6

e-mail: office@institutvk.cz

www.institutvk.cz

IVK – Newsletter

Institutu Václava Klause

Registrace MK ČR E 11024

Periodicita: měsíčník

Datum vydání: 18. 4. 2016

Maďarský premiér k migrační krizi

Dne 28. února 2016 pronesl maďarský premiér v Budapešti významný projev, v němž zhodnotil uplynulý rok a zamyslel se nad tím, co čeká Maďarsko a Evropu v příštím období. Připojil několik historických reminiscencí i ryze osobních reflexí; připomněl mj., že je jedním ze čtyř veteránů moderní maďarské politiky, v níž se jako poslanec či ministr pohybuje již od roku 1990. Koncepte obsáhlého projevu koresponduje s Orbánovým výbušným politickým stylem. Nešetří expresivními výrazy, volně přechází od citace Bismarcka k emotivnímu popisu meziválečné maďarské politiky a následně k výčtu hospodářských úspěchů své vlády.

Charakteristickým rysem politiky Orbánova Svazu mladých demokratů (FIDESZ) je od konce devadesátých let sebevědomý pat-

riotismus s výrazným národním akcentem, zcela nepředstavitelný u kteréhokoli vůdčího politika dnešního Západu. Orbán důsledně užívá pojmu „národní zahraniční politika“ Maďarska, což je pro uši bruselských úředníků a politiků, zvyklé jen na „evropskou“ politiku, velmi drásavá hudba. Jako poselství z jiného světa rezonují v úzkostlivě sterilním prostředí politické korektnosti odkazy k národní důstojnosti a tisíciletým dějinám Uher.

Následuje překlad zahraničně-politické části Orbánova projevu, pořízený z německého překladu (s přihlédnutím k anglické verzi), poskytnutého IVK maďarským velvyslanectvím v Praze. Vpuštěny byly pouze řečnické obraty typu „dámy a pánové“ apod.

Aleš Valenta

Na stěhování národů jsme nebyli připraveni*

Viktor Orbán
maďarský premiér

váženost a obrana našich zájmů. Víím, že je to těžší a komplikovanější než se nepozorován skrýt v měkké, teplé a chlupaté náruči nějakého pohostinného tvora, ale je to jistě důstojnější našich tisíc a jedno sto let starých dějin v Karpatské kotlině.

Minulost Německa nelze změnit. Moskva by nemohla, i kdyby chtěla, postavit svobodu do centra své politiky, protože imperativ udržet pohromadě rozsáhlá území přebíjí všechny ostatní intelektuální a historické úvahy. A proč chceme měřit Turecko naším citlivým politickým měřítkem, místo abychom uznali, že navzdory svému islámskému základu mobilizuje mohutné energie ke svému pozápádnění? Nikoliv, arogantní a velkohubá, na morální převaze vystavěná politika, jež je tak lákavá a v západní části našeho kontinentu často tak oblíbená (někdy také za velkou louží), to není naše politika, to není naše cesta, protože není v našem zájmu. Pilíři maďarské národní zahraniční politiky jsou mír, spolupráce, obchod, vzájemné investice, regionální vy-

Ohrožení svobody

Nyní bych měl vysvětlit, proč jsem o tom všem mluvil. Stručně řečeno proto, že to vše je ohroženo. Ohrožena je těžce vydobytá finanční stabilita. Ohroženo je naše právě započaté hospodářské vyrovnávání se s vyspělejšími ekonomikami. Ohrožena je naše pečlivě budovaná národní zahraniční politika. Ohrožen je znovu dosažený veřejný pořádek a bezpečí veřejného prostoru, v němž nehrozí teroristické útoky. A ohrožena je také naše národní kultura, již jsme sami dlouho obtížně znovu objevovali. Ano, není ohroženo jen to, co již existuje, ale také to, co může teprve vzniknout. Možnost mnohoslibné budoucnosti. A také možnost evropské perspektivy pro naše děti, která se právě začala rozvíjet a rozšiřovat.

* Projev maďarského premiéra v Budapešti 28. února 2016. Kráceno, titulek a mezititulky jsou redakční. Z němčiny přeložil Aleš Valenta.

Toto nebezpečí se nazývá: stěhování národů. Jsem přesvědčen, že i po sto letech

se budou vyučovat evropské a maďarské dějiny. Nepodstupuji žádné velké riziko, když říkám, že rok 2015 bude v evropských učebnicích dějepisu rokem, který si budou muset budoucí žáci zapamatovat jako počátek nové éry. Rok 2015 ukončil dobu, v níž jsme mohli považovat obranu a bezpečnost Evropy za zaručenou, protože jsme věřili, že závisí jen na Evropě. Již před rokem – při stejné příležitosti – jsme upozornili na to, že začalo novodobé stěhování národů. Byli jsme ostře kritizováni; naši přátelé, spojenci i odpůrci nás stejnou měrou zesměšňovali a uráželi. Masová migrace je však dnes historickou skutečností. Nikdo, kdo má zdravý rozum, to dnes nepopírá. Proč právě my? Přesněji řečeno: Proč to rozpoznali jako první právě Středoevropané? Může to mít různé příčiny, snad dokonce více najednou. Snad dějinné bouře a otrěsy. Snad úporné zápasy po pádu komunismu. Snad zkušenost, že musíme být na stráži, protože se vždy může přihodit něco, jak se také často stalo, co naše plány nečekaně a nenapravitelně zhatí.

Druhé a třetí desetiletí 21. století budou stoletími stěhování národů. Nastala epocha, na niž jsme nebyli připraveni.

My, Středoevropané, i když kráčíme vpřed, tak čas od času přiložíme ucho na koleje, zda není odněkud slyšet podezřelý hluk, z něhož bychom vytušili nebezpečí, rachot vlaku jedoucího mimo jízdní řád a přivázejícího zlé časy. Na Západě vypadalo uplynulých 50–60 let jinak, docela jinak – hospodářský růst, předvídatelná budoucnost, dobře prošlapané cesty, stabilní koleje,

spolehlivé jízdní řády. Nám se to někdy jeví jako svět snů. Svět, v němž se mísí ideologie, přání a skutečný život. Blahobytný, jistý, přátelský svět, kde se rozpouští to, co je jednoznačné a kde zanikají hranice. Kde se stírají hranice mezi národy, kulturami, mužem a ženou, dobrem a zlem, svatým a profánním, svobodou a odpovědností, dobrou vůlí a činem. Kde splývá to, co je, s tím, co by mělo být. Jako kdyby smysl pro skutečnost oněměl a vytratil se. Náš smysl pro skutečnost je naproti tomu ostrý a chladný, jako střízlivý rozum nebo únorový vítr. Naučili jsme se, že skutečnost je to, co nezmizí, ani když na ni nemyslím. Proto vycházíme vždy ze skutečnosti, a proto si skutečnost nepletme se sny.

Nová epocha

Druhé a třetí desetiletí 21. století budou stoletími stěhování národů. Nastala epocha, na niž jsme nebyli připraveni. Domnívali jsme se, že něco takového se mohlo stát jen ve vzdálené minulosti nebo v učebnicích dějepisu. Přitom se v následujících letech může vydat na cestu do Evropy více lidí, než kolik jich žije v té či oné evropské zemi. Je nejvyšší čas podívat se skutečnosti do očí! Nejvyšší čas oddělit to, co existuje, od toho, co bychom rádi, aby bylo. Je čas odhodit iluze, vznešené teorie, ideologie a sny, které jsou jako fata morgana.

Je skutečností, že v mnoha evropských zemích se pod povrchem již dlouhou dobu s poklidnou vytrvalostí buduje svět paralelních společností. Skutečností je, že tímto světem, v souladu s řádem věcí, je zatlačován náš svět a s ním také my, naše děti a naši vnuci. Skutečností je, že ti, kdož sem přicházejí, nepomyšlejí ani v nejmenším na

to, aby převzali náš způsob života, protože považují ten svůj za cennější, silnější a životaschopnější, než je náš. Proč by se ho tedy měli vzdávat? Skutečností je, že těmito lidmi nelze nahradit pracovní sílu, jež chybí v západoevropských továrnách. Fakta ukazují, že po celé generace zůstává nezaměstnanost mnohem vyšší – někdy několika násobně vyšší – mezi těmi, kdo se narodili mimo Evropu. Skutečností je, že evropské národy nebyly schopny integrovat ani ony velké počty cizinců, kteří sem v průběhu desetiletí přicházely postupně. Jak by to mohly zvládnout v případě tak obrovských mas? Skutečností je, že nepopíratelné demografické problémy stárnoucí a vymírající Evropy nemůžeme vyřešit s pomocí muslimského světa, aniž ztratíme náš způsob života, naši bezpečnost a naši identitu. Skutečností je, že pokud nezačneme rychle jednat, tak už nebude možné zvládnout napětí mezi stárnoucí Evropou a mladým muslimským světem, mezi sekulární, nevěreckou Evropou a nábožensky stále horlivějším muslimským světem, mezi Evropou, jež nedokáže zaměstnat vlastní vzdělanou mládež, a nedostatečně vzdělaným islámským světem. A to ne v nějakém odlehklém koutě světa, odkud nám nehrozí nebezpečí, ale zde v srdci Evropy.

Na naše brány zabušily dějiny. Hranice Evropy, evropská kultura a bezpečnost jejích občanů se ocitly v obležení.

Pro evropské elity ještě není pozdě, aby pochopily slova generála de Gaulla: „Politika musí stavět na skutečnosti. Umění politiky spočívá právě v tom, že v zájmu ▶

NOVINKA

Boom české ekonomiky

Anomálie, nebo trvalý trend?

Petr Dufek, Karel Dyba, Helena Horská,
Stanislava Janáčková, Svatopluk Kapounek,
Zuzana Kučerová, Hana Lipovská, Aleš Michl,
Marek Rojíček, Petr Sklenář, Jan Skopeček,
Miroslav Ševčík, Eva Zamrazilová

institut
VÁCLAVA
KLAUSE

Publikace č. 24/2016

IVK nabízí sborník č. 24/2016 „**Boom české ekonomiky: anomálie, nebo trvalý trend?**“, do něhož přispěli **Petr Dufek, Karel Dyba, Helena Horská, Stanislava Janáčková, Svatopluk Kapounek, Zuzana Kučerová, Hana Lipovská, Aleš Michl, Marek Rojíček, Petr Sklenář, Jan Skopeček, Miroslav Ševčík a Eva Zamrazilová.** Předmluvu napsal **Martin Slaný.**

126 stran, 100 Kč.

objednávky na: www.institutvk.cz

ideálu dokážeme jednat jen na bázi reality.“ Realita je povahy historické, kulturní, demografické a geografické. Snad ještě není příliš pozdě pochopit, že realita neomezuje svobodu. Přitom, jak nyní vidíme, jde o to, že proti skutečnosti nelze klást svobodu, ale nanejvýš politické delirium a opojení politickou drogou. Marně budujeme náš svět z přání po nejvznešenějších ideálech, neboť pokud tento svět nestojí na půdě reality, pak může zůstat jen snem. Z odporu k realitě se nezrodí ani individuální, ani společenské štěstí, nýbrž jen fiasko, zklamání, zahořklost, a nakonec cynismus a sebezničení. Snad právě proto bloudí po bruselských ulicích tolik nešťastných liberálních politiků, oplývajících vznešenými myšlenkami. Ať se nám to líbí nebo ne, migrace národů nevnikají nikdy přirozenou cestou. Když velké masy hledají novou vlast, pak to nevyhnutelně vede ke konfliktům, neboť chtějí obsadit taková místa, kde již žijí jiní lidé, kteří se zde zabydleli a chtějí bránit svůj domov, svou kulturu a svůj životní způsob.

***V Budapešti, Varšavě, Praze
a Bratislavě jen těžko chápeme, jak
se vůbec mohlo stát, že někdo, kdo
přichází z jiného kontinentu a z jiné
kultury, může být do Evropy vpuštěn
bez jakékoli kontroly.***

Na naše brány zabušily dějiny. Hranice Evropy, evropská kultura a bezpečnost jejích občanů se ocitly v obležení. Jakkoli kritická situace nepovzbuzuje diferencované myšlení a ještě méně citlivost, sotva se můžeme na migranty zlobit. Většina z nich je sama obětí. Obětí zhroutivší se vlády v je-

jich vlasti, obětí chybných mezinárodních rozhodnutí, obětí pašeráků lidí. Dělají to, o čem se domnívají, že je v jejich vlastním zájmu. Problém spočívá v tom, že my Evropané neděláme to, co je v našem zájmu. K popisu toho, co se v Bruselu odehrává, neexistuje vhodnější pojem než „absurdní“. Je to, jako kdyby kapitán lodi, který místo aby se pokusil odvrátit bezprostředně hrožící srážku s jiným plavidlem, řeší problém, které záchranné čluny by měly být nekurácké. Jako kdybychom namísto ucpávání trhlin diskutovali o tom, kolik vody má do které kabiny natéci.

Masová migrace

Masovou migraci lze docela dobře zastavit. Evropa je společenstvím půl miliardy lidí, což je více než Američanů a Rusů dohromady. Situace Evropy, dosažený stupeň jejího technologického, strategického a hospodářského rozvoje umožňuje se bránit. Je již tak dost špatné, že Brusel není schopen zorganizovat obranu Evropy, ale ještě mnohem horší je, že nemá ani v úmyslu to udělat. V Budapešti, Varšavě, Praze a Bratislavě jen těžko chápeme, jak se vůbec mohlo stát, že někdo, kdo přichází z jiného kontinentu a z jiné kultury, může být do Evropy vpuštěn bez jakékoli kontroly. Jak mohl být v naší civilizaci odbourán přirozený a základní instinkt, jímž je ochrana našich rodin, našeho domova, naší vlastní půdy?

Přitom je co bránit. Evropa je společenstvím křesťanských, svobodných a nezávislých národů: společné kořeny, společné hodnoty, společné dějiny, vzájemná odkázanost v geografickém a geopolitickém smyslu; rovnoprávnost mužů a žen, svobo-

da a odpovědnost, svobodná hospodářská soutěž a solidarita, hrdost a pokora, spravedlnost a milosrdenství, to jsme my. To je Evropa! Evropa je Hellada a ne Persie, Řím a ne Kartágo, křesťanství a ne chalífát! Pokud toto říkáme, není v tom žádné pořadí, ale jen rozdíl. Říci, že existuje svébytná evropská civilizace, ještě neznamená, že je lepší nebo horší. Znamená to jen tolik, že my jsme takoví, a vy jste onací.

Před několika lety se zdálo, že tyto myšlenky jsou nám všem zřejmé, že v této věci mezi námi panuje shoda. Zdálo se, že věci mají řád. Zdálo se, že v hlavách a srdcích vůdčích evropských politiků zavládl řád, jemuž jsme i my mohli přitakat. Jeden po druhém prohlašovali, že multikulturalismus je mrtev. Před několika lety jsme ještě mohli věřit, že tito politici pochopili, že jejich země nejsou schopny integrovat masy přistěhovalců. Ale rok 2015 vše změnil a dosavadní dorozumění se zhroutilo. Rychlostí gravitace jsme byli vrženi do chaosu, z něhož jsme se chtěli osvobodit. Bez jakéhokoliv varování nás jednoho rána probudil halas „vítací kultury“. Slyšíme od vůdčích evropských politiků, že musíme pomáhat. Z nejvyšších míst jsme nabádáni, abychom byli solidární a pomáhali.

To je přece samozřejmé. Ani my nemáme místo srdce kámen. Ale nemáme ani místo mozku kámen. A známe také nejdůležitější zásadu humanitární pomoci: když budeme pomáhat zde, oni přijdou sem, ale když budeme pomáhat tam, pak tam zůstanou. Ale místo přihlednutí k tomuto poznatku začali být lidé, žijící v chudších a nešťastnějších částech světa, z Bruselu nabádáni, aby přišli do Evropy a svůj vlastní život vyměnili za něco jiného. Polovina světa, nebo ▶

NOVINKA

IVK
v roce třetím

výběr textů

Publikace č. 25/2016

institut
VÁCLAVA
KLAUSE

IVK nabízí sborník č. 25/2016 „**IVK v roce třetím**“, který přináší výběr textů spolupracovníků Institutu Václava Klause ve třetím roce jeho působení. Do sborníku přispěli **Václav Klaus, Jiří Weigl, Ladislav Jakl, Ivo Strejček, Martin Slaný, Jan Skopeček** a další autoři. Texty pokrývají témata masové migrace, EU a eurozóny, mezinárodní politiky, domácí politiky, ekonomických a historických témat. Předmluvu napsal **Filip Šebesta**.

274 stran, 100 Kč.

objednávky na: www.institutvk.cz

přínejmenším polovina Evropy, si každý večer doma v kuchyni láme hlavu, co se to děje, co se za tím skrývá. Zakrátko bude každá evropská rodina mít své vlastní vysvětlení. Ani já nejsem výjimkou. Mám dojem, že v Bruselu a některých dalších evropských hlavních městech se politické a duchovní elity definují jako světoobčané, v protikladu k národně smýšlející většině lidí. Mám dojem, že jsou si toho vědomy. A protože neexistuje naděje, že by jim jejich vlastní národy porozuměly, už se ani nepokoušejí s nimi hovořit. Jak se u nás říkávalo: Vědí to, odváží se a udělají to. A to znamená, že skutečný problém neleží mimo Evropu, ale v ní samé. Budoucnost Evropy není na prvním místě ohrožena těmi, kteří sem chtějí přijít, nýbrž oněmi politickými, hospodářskými a duchovními vůdci, již se pokoušejí Evropu proti vůli jejích obyvatel přetvořit. Touto cestou vznikla nejbizarnější koalice mezi pašeráky lidí, občanskoprávními aktivisty a evropskými politickými špičkami s cílem dopravit do Evropy cileně miliony migrantů.

Ani my nemáme místo srdce kámen. Ale nemáme ani místo mozku kámen. A známe také nejdůležitější zásadu humanitární pomoci: když budeme pomáhat zde, oni přijdou sem, ale když budeme pomáhat tam, pak tam zůstanou.

Až do dnešního dne jsme bez kontroly a bez výběru vpustili stovky tisíc lidí ze států, s nimiž jsme ve válečném stavu a na jejichž území se na válečných akcích podílejí také členské státy Evropské unie. Nemáme nejmenší šanci zjistit, kteří z nich představují nebezpečí. Ani dnes netušíme, kdo je terorista, kdo

kriminálník, kdo je hospodářský imigrant a komu jde skutečně o život. Pro toto jednáni je těžké najít jiné slovo než „šilenství“.

Musíme zastavit Brusel

V maďarské lidové písni se říká, že jarní větřík vzedme vody; a vzednou se nejspíše také proudy přistěhovalců. Jsou před námi týdny a měsíce plné únavy a nervozity. Tlak na naši hranici stále roste. Bruselská neschopnost způsobuje stále větší chaos. Balkánské země se ocitly v kleštích: z jihu jsou Řeky postrkávány tisíce lidí, které ze severu přitahuje zpěv německých sirén. Musíme se připravit na všechny eventuality. Balkánským zemím, které ve skutečnosti chrání hranice Evropy, poskytujeme personál, pohraniční stráž, technické prostředky, stroje. Dokud se udrží, ubráníme snáze naše hranice. Víme to již od časů Hunyadiho v 15. století. Věříme v náš úspěch, ale to nestačí; musíme také zesílit naše vlastní obranné linie. Obrana již spolykala 85 miliard forintů, přičemž se můžeme spolehnout jen na nás samé, na náš rozpočet. Poslal jsem na hranice nové vojenské jednotky a pověřil jsem ministry obrany a vnitra, aby připravili výstavbu obranných linií na maďarsko-rumunské hranici. Policisté a vojáci zatím pracovali znamenitě, budiž jim za to dík! Také nyní se zavázali, že učiní vše, čeho jsou schopni a co je v lidských silách. Nyní by to však nemuselo stačit. Země očekává výsledek, to jest spolehlivě chráněnou hranici. Naši vrcholní vojenští, policejní a protiterorističtí úředníci musejí tento úkol vyřešit. Kdyby to mělo být nutné, ochráníme celou naši hranici od Slovinska až po Ukrajinu. Naučíme Brusel, pašeráky lidí i migranty, že Maďarsko je suverénní země: na jeho území lze vstoupit jen tehdy,

jsou-li dodržovány naše zákony a jsou-li respektovány příkazy našich pořádkových sil. Obrana naší jižní hranice nestačí, musíme být přítomni také na jiném bojišti. Naštěstí se nejedná o bitevní pole vojenské, nýbrž diplomatické.

Bruselská neschopnost způsobuje stále větší chaos.

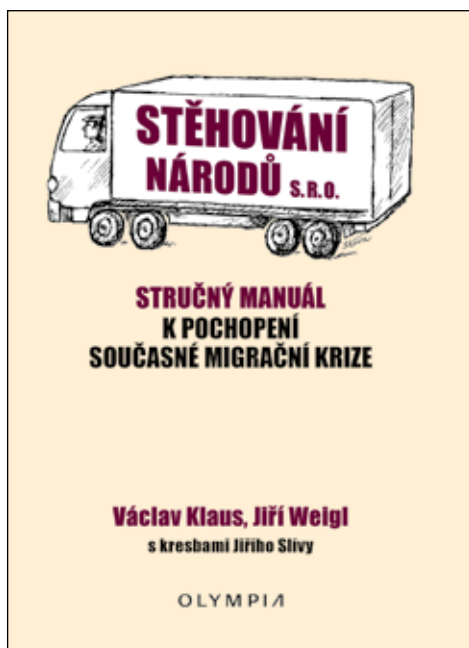
Musíme zastavit Brusel. Jeho představitelé si vzali do hlavy, že mezi nás – povinně, ze zákona – rozdělí přistěhovalce, kteří sem byli dopraveni. Nazývají to povinnými osídlovacími kvótami. Jedno takové nešťastné, nespravedlivé, nelogické a protiprávní rozhodnutí, týkající se 120 000 migrantů, již bylo přijato, a to navzdory usnesení Rady evropských předsedů vlád. Bruselští úředníci nechali evropským parlamentem přijmout zákon, jenž obchází a popírá národní suverenitu, zastupovanou ministerskými předsedy. Toto rozhodnutí zpochybňujeme a před Soudním dvorem EU bojujeme o to, aby bylo anulováno. S jídlem roste chuť, zřejmě nejen v Maďarsku, ale také v Bruselu. Proto nyní chtějí vybudovat pro každého přistěhovalce a každou členskou zemi závazný, stálý a trvalý rozdělovací systém.

Musíme zastavit Brusel. Jeho představitelé si vzali do hlavy, že mezi nás – povinně, ze zákona – rozdělí přistěhovalce, kteří sem byli dopraveni.

Uspořádáme referendum

Je zřejmé, že v Unii jsou dva tábory: federalisté a stoupenci suverenity. Federalisté ▶

NABÍZÍME

Evropský kontinent, potažmo celá západní civilizace je v současné době konfrontována s krizí nevidaného rozsahu. Vše nasvědčuje tomu, že migrační katastrofa, která se na starý kontinent valí ze zemí rozvráceného Blízkého východu a severní Afriky, bude v příštích měsících a letech dramaticky nabývat na síle. Oproti všem vážným varováním zůstávají evropské elity vůči tomuto problému zcela netečné a pokračují ve svém – běžným občanům nijak neprospívajícím – summitování, které paradoxně posouvá jednotlivé evropské země blíže a blíže vážnému dramatu s nedozírnými a hlavně nevratnými důsledky.

Čím byla tato migrační krize způsobena? Potřebuje vůbec Evropa migranty z jiných světů a proč je jejich zvaní k nám hluboce amorální? Proč se vrcholným byrokratům z EU tato krize vlastně hodí? A co by se mělo stát, aby nedošlo na nehorší?

Odpovědi na tyto a další otázky naleznete v knize **Václava Klause a Jiřího Weigla „Stěhování národů s.r.o.“** s podtitulem „**Stručný manuál k pochopení současné migrační krize**“ (2015). Tuto mimořádnou publikaci, která vychází ve zcela mimořádnou dobu, vydává nakladatelství **Olympia** a svými kresbami ji doplnil známý český kreslíř Jiří Slíva.

90 stran, 199 Kč.

objednávky na: www.iolympia.cz

chtějí vytvořit Spojené státy evropské a závazné osídlovací kvóty, stoupenci suverenity si přejí Evropu svobodných národů a nechtějí o kvótách ani slyšet. Takto se závazné osídlovací kvóty staly základem a symbolem naší doby. Jsou důležité samy o sobě, avšak spojuje se v nich vše, z čeho máme strach, co nechceme a co by mohlo spolek evropských národů rozdělit. Nesmíme připustit, aby se Brusel povýšil nad zákon. Nesmíme dopustit, aby se důsledky jeho ztřeštěné politiky rozšířily na ty, kteří dodržují všechny dohody a zákony tak, jak jsme to činili my. Nesmíme dovolit, aby bruselští úředníci nás nebo kohokoliv jiného nutili nést hořké plody jejich pomýlené politiky. Nechceme a nebudeme do Maďarska dovážet žádnou kriminalitu, žádný terorismus, žádnou homofobii či antisemitismus. V Maďarsku nebudou žádné čtvrti, kde neplatí zákon, nebudou zde žádné nepokoje či povstání přistěhovalců, žádné zapálené uprchlické tábory ani zde nebudou jakési bandy podnikat hon na naše ženy a dcery. V Maďarsku budou takové pokusy v zárodku zadušeny a potrestány.

Tón užívaný vůči Maďarsku je příkrý, hrubý a agresivní.

Nevzdáme se našeho práva rozhodovat sami o tom, s kým chceme žít a s kým ne. Proto musíme odrazit ty, kteří vystupují s myšlenkou evropských kvót, a také je odrazíme. „Není odvaha bez rizika“, zní otrěpaný budapeštský vtíp, a my musíme vsuktu sebrat veškerou odvahu. Musíme ji mít, neboť k větší slávě evropské demokracie musíme čelit cenzuře, vydírání a výhrůžkám. Knihy maďarského ministra spravedlnosti jsou stahovány z belgických knihkupec-

tví, tisk některých členských států EU šíří očividné lži. Tón užívaný vůči Maďarsku je příkrý, hrubý a agresivní. Kromě toho nám vyhrožují finančními sankcemi. Říkají, že nás podporují a my jsme nevděční. Uvažují jako onen naivní kněz, kterého poprosili, aby pomáhal při odstraňování majetkových rozdílů. „V pořádku“, řekl, „rozdělíme si práci. Vy přemluvíte bohaté, aby dávali dary, a já přemluví chudé, aby je přijímali.“ Tak si to představují. Skutečností však je, že si navzájem nedlužíme ani haléř. Maďarsko otevřelo po 45 letech komunismu své brány západním firmám – zesláblé, vykrváčené, konkurenceneschopné, strádající nedostatkem kapitálu. Prospěch z toho měli všichni. Stejně peníze, které sem poslala Evropská unie, si odtud odnesly západní firmy. Jsme vyrovnáni, není nic, co bychom si mohli vzájemně vyčítat.

Nesmíme přijímat bez porady s lidmi a proti jejich vůli rozhodnutí, která zásadním způsobem poznamenají jejich život. Proto uspořádáme v Maďarsku lidové hlasování.

Konečně – jak odolat bruselským manévřům s osídlovacími kvótami? Navrhují, abychom se opřeli o základní pramen evropské demokracie, o vůli lidu. Je-li pravda, že lidé nechtějí nebo dokonce odmítají dnešní šílenou přistěhovaleckou politiku Bruselu, pak bychom měli vytvořit prostor pro jejich hlas a jejich mínění. Evropská unie koneckonců spočívá na pilířích demokracie. To znamená, že nesmíme přijímat bez porady s lidmi a proti jejich vůli rozhodnutí, která zásadním způsobem poznamenají jejich život. Proto uspořádá-

me v Maďarsku lidové hlasování. Nejde přitom o již rozhodnuté a Maďarskem před soudem napadnuté kvóty, které jsou již minulostí. Při referendu půjde o budoucnost: Povoláme maďarské občany do pole proti závazným osídlovacím kvótám nového evropského přistěhovaleckého systému, které přijdou na pořad v březnu. Jsme přesvědčeni o tom, že Brusel ani ve svém současném stavu nemůže ignorovat své vlastní ideály. Nemůže se obrátit proti lidu Evropy. Evropská unie se nesmí stát něčím à la Sovětský svaz. My, Maďaři, Evropu ani při veškeré její slabosti, úpadku a kolísání nezapřeme a neopustíme ji ani při jejím nynějším záchvatu závratě. Jsme občany též

Evropská unie se nesmí stát něčím à la Sovětský svaz.

historické a duchovní Evropy jako Karel Veliký, Leonardo, Beethoven, král Ladislav Svatý, Imre Mádách nebo Béla Bartók. Naše Evropa je založena na křesťanských základech a my jsme hrdi na to, že se uskutečnilo rozšíření svobody ducha a člověka. Lidé smýšlí o Evropě často odlišně. Jedni s ní spojují ideál svobody, rovnosti a bratrství, jiní si představí Svatou trojici, vlast, rodinu, další pak budoucí říši víry, lásky a naděje. Ale žádný z nás nemůže chtít, lhostejno ke kterému směru se hlásíme, aby naše Evropa padla na kolena před masovým přílivem lidí, kteří se záměrně vypravili naším směrem, s bojovným odhodláním prosadit své morální představy a své zvyklosti. Nevěříme, že Evropa je odsouzena k tomuto osudu. Nevěříme, že Evropa odhodí své tisícileté hodnoty. Nevěříme tomu a říkáme, že Maďarsko na této cestě neudělá ani jeden jediný krok. ■

NABÍZÍME

Institut Václava Klause nabízí knihu **Stanislavy Janáčkové „Lesk a bída měnové politiky“**. Měnová politika podle autorky není všemocná. V posledním období jsme svědky selhávání jejich tradičních nástrojů a hledání nouzových řešení. První část knihy vysvětluje podstatu měnové politiky. Druhá část přináší něco z dějin měnové politiky. Třetí část zkoumá finanční krizi z roku 2008 a evropskou dluhovou krizi. Čtvrtá část diskutuje nová dilemata a meze měnové politiky. Závěr se zamýšlí nad bídou měnové politiky.

108 stran, 100 Kč.

objednávky na: www.institutvk.cz

Neplánované zápisky z cesty do předvolebního Německa

Václav Klaus

Zápisky z cest píší již mnoho let, ale spíše z exotických zemí. Tentokrát musím udělat výjimku. I když Německo exotickou zemí být pomalu začíná.

Německo se opět stalo bojištěm Evropy. Za posledních sto let nikoli poprvé. Je to smutné, nečekali jsme to, ale je to tak. Právě to mě ale motivuje tam v současnosti jezdit. Totální sterilita starých politických

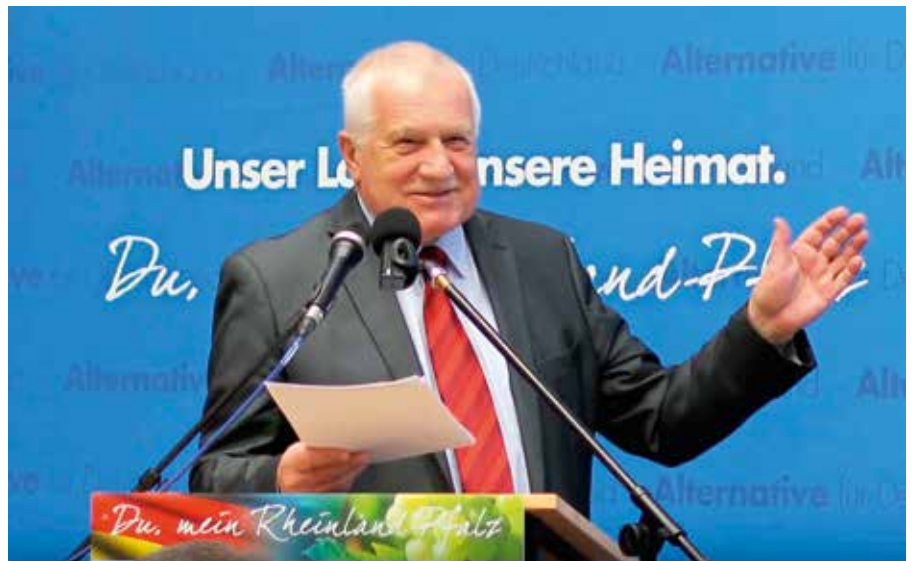
Německo se opět stalo bojištěm Evropy. Za posledních sto let nikoli poprvé. Právě to mě ale motivuje tam v současnosti jezdit. Totální sterilita starých politických stran dostala naštěstí alternativu, kterou je mladá politická strana AfD, Alternative für Deutschland, alternativa pro Německo. Stále ještě má všechny chyby politických začátků, ale nadějí je.

stran dostala naštěstí alternativu, kterou je mladá politická strana AfD, Alternative für Deutschland, alternativa pro Německo. Stále ještě má všechny chyby politických začátků, ale nadějí je. Proto jsem vystoupil na několika předvolebních mítincích této strany. Se svými zážitky se chci podělit s těmi, kteří je chtějí slyšet. Mám pocit, že ve srovnání s Německem žijeme v docela normální politické situaci. Stále ještě v něčem, co se

dá nazývat demokracií, byť už bruselským diktátem poškozenou.

Prvním problémem se ukázalo být to, že po domluvení termínů několika akcí nebylo dlouhou dobu jasné, kde se budou konat. Tomu jsme z počátku vůbec nerozuměli. Vysvětlení se ukázalo být prosté, jakmile se v rozbouraném Německu oznámilo místo předvolební akce AfD, byl opakovaně vytvořen tlak, aby majitel objektu – sálu, haly, hotelu – akci zrušil. Majitelé těchto objektů často svůj před-

áke, kterých jsem se zúčastnil (můj poslední projev je v němčině na www.klaus.cz), navštívily stovky lidí – lidí klidných, zdvořilých, naprosto decentně se chovajících. Lidí, kteří jsou – stejně jako já – nespokojeni s existující situací v Německu, zejména s dnešní obří migrační vlnou. Neklid byl před budovami, kde agresivně vystupovala extrémní levice. V Bádensku Württembersku byla den před vystoupením zničena všechna okna v sále, kde měla vystoupit Frauke Petry, předsedkyně AfD

chozí příslib odřekli. Měli skutečný strach. Dlouho proto nebylo známo, kde se akce koná, k mému naprostému šoku dokonce ani ve kterém městě. Znal jsem dopředu pouze adresu hotelu, kde budu bydlet. Při posledních dvou akcích to bylo známo až tři dny předem. Pořadatelé pak svolávají účastníky přes internet – plakáty jsou politickou konkurencí a zejména levicovými anarchisty okamžitě zničeny.

v celém Německu. Když jsem tam byl – druhý den a o několik ulic dále – při velmi pozorném dohledu policie, byl všude klid. Mluvím o městech Willingen-Schwellingen a o Donauschingen.

V tom posledně zmíněném mě zaujal uprchlický tábor se třemi tisíci migrantů, umístěných v bývalých francouzských kasárnách, kde byly několik desetiletí ubytováni vojáci jedné z vítězných mocností druhé světové války. Při hodině a půl trvajících besedě s redakční radou regionálních Neckarquelle jsem pochopil, že má – v projevech opakovaná – věta, že jsou lidé v Evropě a Německu tak „manipulováni, indoktrinováni, regulováni“, jako jsme byli my v pozdní éře komunismu, je plně oprávněná. Dodával jsem, že nemluvíme o padesátých letech. Publikum vždy silně aplaudovalo, ale místní novináři tomu nechtěli rozumět. Přece taky musím vidět ty děti ve člunech v Egejském moři. Snažil jsem se jim vysvětlit, že to neříká nic o tom, proč a odkud utíkají.

V Porýní-Falcku (druhá ze tří německých spolkových zemí, kde se teď konají zemské parlamentní volby) to bylo velmi podobné. Rozdíl byl v tom, že pár minut po

mém vystoupení, ve chvíli kdy mluvila Frauke Petry, začaly houkat požární sirény a všichni lidé museli urychleně vyklidit sál i hotel. Byl to samozřejmě planý poplach (což jsem zažil několikrát při volebních kampaních u nás doma na počátku devadesátých let), ale akce, na kterou přijeli lidé z daleka, byla zničena. Mělo se přitom jednat o hlavní předvolební akci a o vyvrcholení celé kampaně AfD před nedělními volbami.

Rozeslal jsem o tom několik SMS – reakce byly např. „to je válka“, ale i „Welcome Germany 2016“. Hezky mi ještě v noci napsal Milan Knížák: „To je mi líto, ale je to dob-

rodružství. Jsme s Tebou, vojáku protievropanských sil. Salutuje M. K.“ Mimo chodem při této zničené akci vedle mě seděl předseda AfD Porýní-Falcko, Uwe Junge, 58letý plukovník Bundeswehru. Čili není to tak jednoduché, kdo v AfD je. Akci uváděl předseda místní pobočky v Neuwied (65 000 obyvatel), učitel němčiny a dějepisu na místním gymnáziu.

Odpolední procházka tímto městem, velmi nevýrazným – samé pěší zóny, ale bez ve válce zničeného historického centra, velmi prázdná poválečná architektura – byla v mnohem poučná. Je to město emigrantů, ale už těch minulých. Jsou

tam samé libanonské, arabské, asijské restaurace a kavárny, samý kebab, naprosto nesourodé prostředí. Pocit beznaděje – pro každého, kdo není fanatickým stoupencem multikulturalismu – je naprostý. (Němci asi bydlí na předměstích, žádného jsem tam neviděl.)

Výsledky voleb budou v každém případě poučné. Budou výpovědí o Německu. Po přerušené předvolební akci jsem v hotelu v televizi viděl pořad o připravovaných volbách v Turecku. Jakýsi vysoký představitel OSN tam říkal, že OSN musí volby v Turecku kontrolovat. Možná by se OSN měla podívat i do Německa.

UPOZORNĚNÍ NA STANOVISKA IVK

Vážení čtenáři Newsletteru IVK,

dovolujeme si Vás upozornit, že od dubna 2016 Institut Václava Klause uveřejňuje každý den svá krátká stanoviska k aktuálnímu dění v politice či ekonomice u nás i ve světě. K dispozici Vám jsou na webových stránkách IVK (www.institutvk.cz) a jejich pravidelné shrnutí každou sobotu na facebookových stránkách IVK (facebook.com/institutvk). Jako pozvánku čtenářům zveřejňujeme již publikované Stanovisko IVK ke dni 5. 4. 2016.

Jiří Weigl

Lékaři, nebo spíše pan Kubek opět hrozí

Každý z nás se osobně stýká s řadou lékařů, mediálně známých i zcela neznámých, vysoce postavených i „řadových“. Práce je baví, plně se v ní realizují, leccos je na našem zdravotnictví trápí, leccos těší. Nebojují o vyšší platy, ani nechtějí emigrovat. Nikdo z nich v náhodné debatě ještě nikdy nezmínil Lékařskou komoru. Nic od ní nechtějí, jen je občas obtěžuje.

Proč se pan Kubek chová jinak? Protože není lékař (ač vzděláním a povoláním ano), ale je hlavně politik a „papaláš“. Proč chce letos pro lékaře růst platů o 10 %, když HDP poroste jen o 2,5 % až 3 %. Proč žádá přerozdělení vytvořeného produktu ve prospěch lékařů? Na úkor koho?

Uvedme několik základních dat. Od roku 2000 do roku 2014 vzrostly veřejné výdaje na zdravotnictví o 96 %, platy lékařů o 164 %, ale HDP České republiky jen o 80 %. Jsou tedy lékaři a celé zdravotnictví diskriminováni oproti ostatním zaměstnaným lidem v ČR? Je nějaká profese, která má platy vyšší než průměr EU a proto by jí bylo možné a správné „přibrzdit“?

Proč pan Kubek srovnává platy v ČR a Německu a přepočítává je platným nominálním měnovým kurzem? Proč nepoužívá přepočet – jak to dělají všechny seriózní domácí i mezinárodní instituce – pomocí parity kupní síly (PPP), která tak enormní rozdíl v platech neukazuje? To znamená korekci o cca 56 % (oproti nominálnímu kurzu

27,28 korun za euro, je PPP 17,48). Je-li tedy plat u nás 60 000 Kč a v Německu (hypoteticky) 10 000 eur, neznamená to, že je tam

Od roku 2000 do roku 2014 vzrostly veřejné výdaje na zdravotnictví o 96 %, platy lékařů o 164 %, ale HDP České republiky jen o 80 %.

plat čtyř či pětinasobný. Je zhruba „jen“ méně než trojnásobný.

Rozdíl zůstává. Je způsoben jinou produktivitou práce a jinou ekonomickou úrovní země. Opravdu je nad IQ dr. Kubeka toto pochopit?

Václav Klaus

NABÍZÍME

Institut Václava Klause nabízí knihu **Tomáše Břicháčka „Unie blížká i vzdálená“** (2014). Evropská unie je blížká a všudypřítomná, pokud jde o působení na naše životy, ale zároveň je i vzdálená, pokud jde o možnost občanů podílet se v ní na politickém rozhodování. Na této dichotomii staví Tomáš Břicháček svou knihu nejen názvem, ale celkovou stavbou a argumentací. První část knihy vysvětluje, co chápe autor „unií blížkou“. Druhá část načrtává „unii vzdálenou“. Třetí část diskutuje aktuální otázky. Vynikající příspěvek k výročí deseti letům členství ČR v EU.

198 stran, 100 Kč.

objednávky na: www.institutvk.cz

ZPRÁVA Z DISKUSE

Stěhování národů s.r.o. – tři měsíce po jejím vydání

Prezident Václav Klaus a výkonný ředitel IVK Jiří Weigl 15. března 2016 na tradičním setkání v pražském Autoklubu představili útlou knížečku, leč myšlenkově nesmírně bohatou, kterou napsali před koncem minulého roku, a kterou byt' možná nechtěně díky kreslíři Slívovi nazvali „Stěhování národů s.r.o.“ Jde o vskutku „Stručný manuál k pochopení migrační krize“, který by neměl uniknout pozornosti všech, kterým není lhostejná budoucnost země, v níž žijeme.

Volba termínu konání této akce nebyla náhodná. 15. březen je den, na který bychom nikdy neměli zapomenout. Dnes se zdá, že historie se opakuje v nových převlecích. Dnes stejně jako tenkrát je pro naši budoucnost klíčové to, co se děje v Německu. Opět hledíme na Západ s obavami.

Václav Klaus načrtl neradostnou budoucnost, která před námi stojí. Vyličil přerod Evropy do sociálního státu, převrat Evropy národních států do Evropy zglajšaltované a beztvaré s rozmazanými kompetencemi, posun ideologický (opuštění tradičních evropských hodnot ve prospěch multikulturalismu) a ambice nových Evropanů vytvářet novou Evropu. Merkelovské pozvání (vítací kultura) byla poslední kapkou v tomto procesu.

Příčinou organizovaného stěhování národů Václav Klaus vidí spíše v cílové destinaci, tj. v Evropě, než v rozháraných poměrech na Blízkém východě či jihu. Arabský svět vytvořil migrační potenciál. Ekonomové však dobře vědí, že nabídka sama o sobě nestačí. Po migrantech, aby mohli migrovat, musí být i poptávka. Poptávku dnes – ačkoli to její představitelé úporně popírají – zajišťuje Evropská unie.

Národní státy se staly překážkou pro realizaci velkých vizí nové Evropy a globálního vládnutí. Imigrací si Evropa za ohromné peníze a společenské náklady nevytvoří předpoklad nového oživení a harmonie, ale naopak těžko zvládnutelné antagonismy. Všechny velké sociální experimenty v dějinách se rychle proměnily v děsivé katastrofy. Evropská unie migrační krizi zjevně nezvládla.

Jiří Weigl ukázal, že migrace hýbe Evropou, Německem i Českem. Lepší spontánní reklamní kampaň si ani autoři nemohli vymyslet. Běh událostí činí knihu stále aktuální. Evropská veřejnost je manipulována. Individuální migrace je přirozená: azyl jako ochrana před pronásledováním je v pořádku. Něco jiného je masová migrace jako stěhování celých národů, které přicházejí v prouděch, milionech. S tím azylové zákonodárství nepočítalo. Člověku v tísní lze pomoci, národu v tísní nikoli.

Proimigrační lobby útočí podle Weigla na city. Uprchlíci si nikoli náhodou vybírají

nejbohatší a nejsociálněji stát na světě. Povinností demokraticky zvolených politiků je hájit zájmy občanů. Politika je o zájmech, ne o citech a emocích. Evropská politika hraje divadlo, přitom sledují své vlastní cíle. Juncker a Merkelová tvrdí, že migrace je nezastavitelná, azylová technologie slouží k tomu, aby uprchlíci byli vyselektováni a posléze přerozděleni po Evropě. Těmito byrokratickými mechanismy však vůbec není možné agendu zpracovat.

Útěcha, že se nás migrace netýká, je mylná. Hrozba je jiná: naši partneři v EU a bruselské struktury nám chtějí vnutit svou vůli. Hrozba je reálná a nelze spoléhat na to, že česká vláda se bude chovat stejně odvážně jako například maďarský premiér. Jen ignorant a zaslepenec přehlíží fakt, že dříve anebo později organizátoři dnes nejvýnosnějšího obchodu na světě objeví, donuceni okolnostmi, severní cestu do vysněného ráje.

V následující diskusi Václav Junek kritizoval dlouholeté narušení námořní hranice z jihu, které dlouho nikoho nezajímalo. Alexandr Tomský upozornil na směřování křesťanského milosrdenství s politikou: milosrdenství je osobní ctnost, obět; s politikou musí souhlasit většina lidí. Podle Ivo Strejčka je Německo evropská velmoc, která chce vnucovat svou vůli ostatním: co se děje v Německu, bychom měli pozorně

sledovat. Podle Žarko Jonanoviče, který se účastnil některých akcí AfD v Německu, je situace v Německu napjatá až militantní, účastníky demonstrací kontroluje policie a dochází ke špehování. Kamil Janáček ukázal, že intelektuálové ve Francii začínají být proti přijímání imigrantů.

Podle Václava Klause žádné lodi nepomohou, když v Evropě existuje štědrý sociální systém. V Německu se odehrává zásadní politická bitva. Zabetonovaná politika v Německu exprezidentovi připomíná naši Národní frontu před listopadem 1989. Úspěch AfD v nedávných zemských volbách je však mimořádný. Jiří Weigl předvídá, že vznikne evropský průměrný standard pro uprchlíky, které povede k tomu, že pro migranty bude výhodné přestěhovat se do ČR, Polska a na Slovensko.

Na besedě v Autoklubu, skvěle moderovanou Václavem Klausem, k tématu natolik závažnému, nebyla přítomna ani veřejnoprávní Česká televize, ani další média. Redaktoři asi mají plno práce s „prouprchlíckou“ propagandou a „čapími hnízdy“. Na autogramiádě autorů stručného manuálu v Knihcentrum v Olympii v Brně (podobně jako jinde) bylo plno, celý dlouhý zástup lidí čekajících dychtivě na autorský podpis.

Marek Loužek, Petr Rožňák

Předplatné na rok 2016

institut
VÁCLAVA
KLAUSE

Předplatné IVK zahrnuje pravidelný newsletter, sborníky a ostatní publikace, pozvánky na semináře.

Základní cena předplatného je 660 Kč.

Studentské předplatné 330 Kč.

predplatne@institutvkc.cz